ספרא — פרשה ט

[א] ומנין שמעברין את השנה על הגליות שגלו ועדיין לא הגיעו? תלמוד לומר "בני ישראל..מועדי ה'" – עַשֵּׂה את המועדות שיעשו אותם כל ישראל.

[ב] היתה שנה צריכה להתעבר וישבו ונתנו בדבר וגמרו, ולא הספיקו לומר "מעוברת" עד שאירע ניסן. יכול תהא מעוברת? תלמוד לומר "אשר תקראו אותם...מועַדָי" – קראתם אותם, מועדי. ואם לאו, אינם מועדי.

[ג] לא היתה השנה צריכה לעבר ועברוה שוגגים או מזידים או מוטעים. מנין שהיא מעוברת? תלמוד לומר (ויקרא כג, ד) "אשר תקראו אֹתם במועדם". "אתם" – אפילו שוגגים, "אתם" – אפילו מוטעים, "אתם" – אפילו מזידים. אם קראתם אתם, מועדי. ואם לאו, אינם מועדי.

[ד] עברוה בלילה, עברוה משנה לחברתה, פחות חדש או יתר חדש. יכול תהא מעוברת? תלמוד לומר "אותם...אלה הם מועדי" – אין אלה מועדי.

[ה] ומנין שמעברין את השנה מפני הצורך? תלמוד לומר "מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש".

[ו] יכול כשם שמעברין את השנה מפני הצורך כך יעברוה מפני הטומאה? תלמוד לומר (ויקרא כג, ד) "אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אותם במועדם בחדש הראשון פסח" – אל יצא חדש הראשון בלא פסח.

[ז] ומה ענין שבת לענין המועדות? אלא ללמד שכל המחלל את המועדות מעלים עליו כאילו חלל את השבתות. וכל המקיים את המועדות מעלים עליו כאילו קיים את המועדות ואת השבתות.

[ח] ומנין ליום הכפורים שחל להיות בשבת ושגג ועשה מלאכה. מנין שהוא חייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו? תלמוד לומר "שבת הִוא" "יום הכפורים הוא", דברי ר' עקיבא. ר' יוסי הגלילי אומר אינו חייב אלא אחת.